

[Jesper Simonsen.]

foregaar i Retssalen, paa ingen Maade kunne fristes til at efterligne de Personer, som er kommet paa den forkerte Side.

Og Belæringen i Retning af at undgaa Opdagelse er overmaade ringe. Det kan kun dreje sig om de professionelle Forbrydere, der allerede er inde paa Forbryderbanen. Men den Belæring, som de muligvis skulde kunne hente i Retssalen i Retning af at undgaa Opdagelse, kan man være ganske rolig for de for længst har faaet i de Kredse, hvor de færdes, og hvor Diskussionen om, hvordan man undgaa Opdagelse, og hvordan man skal bære sig snedigt ad for at vildlede Politiet, selvfølgelig er meget mere indgaaende, end den nogen Sinde kan blive under Behandlingen af Sagen i Retssalen.

Men saa har man endnu en Grund, og det er egentlig den, der, kan man sige, kalder stærkest paa Folk og kalder paa mange gode Folk, naar Kravet om Begrænsning af Offentligheden føres frem, og det er Hensynet til den ulykkelige sigtede, til Vidnerne, til de paarørende, som skal møde i Retssalen og give Forklaring.

Man siger: det er dog egentlig for tung en Skæbne, at den ulykkelige, som har begaaet et Fejltrin, skal udstilles til almindelig Beskuelse, at hans Forhold skal omtales i Pressen, saaledes at Kendskabet til hans Fejltrin faar en stor Udbredelse; det kan være skadeligt for ham, naar han skal vende tilbage til sin Plads i Samfundet, og det kan være overmaade haardt for Forældre, for Børn, for Ægtefælle og andre at skulle vide, at nu staar det i Bladene, at deres paarørende er sigtet, har begaaet en Forbrydelse, der kan volde dem Afbræk i deres Virksomhed, volde dem mange Besværligheder og Ubehageligheder i deres Liv og Færd. Og saa kommer man da af Hensyn dertil med Barmhjertighedens Kaabe for at skærme mod alle disse Ulemper.

Jeg vil ikke bestride, at det ofte virker haardt og brutalt, og jeg vil heller ikke bestride, at der er Anledning for os til at overveje, om disse sørgelige Følger af Forbrydelsen kan undgaaes. Men jeg vil fraraade, at man søger at undgaa dem ved at opstille mere almindelige Regler om at udelukke Offentligheden fra Retssalen. Noget kan Ulemperne undgaaes ved, at man udelukker Navne af Referaterne, og det kan gøres uden at skade Referaterne i øvrigt; thi det, det kommer an paa at faa at vide af Referater fra Retssalen, er ikke, hvem der optræder i Retssalen, men hvad Sagen drejer sig om, og hvilket Procesmateriale der foreligger.

Men i øvrigt er det en ældgammel Erfaring, at den Barmhjertighedens Kaabe, man mener at byde ved at lukke Døren til Retssalen, viser sig at være overmaade tornefyldt. Det er en gammel Erfaring, at en hemmelig Retspleje altid afføder uheldige Forhold. Den store engelske Filosof og Jurist Jeremy Bentham, som beskæftigede sig indgaaende med dette Spørgsmaal, kom til det Resultat, at man maatte kræve den mest vidtgaaende Offentlighed i Retsplejen. Han samlede sine Undersøgers Resultat og sin Erfaring i den Sætning, at hvor der ingen Offentlighed er i Retsplejen, er der heller ingen Retfærdighed.

Paa den anden Side kan det ikke bestrides, at den Maade, hvorpaa Pressen herhjemme har løst sin Opgave, ikke altid har været tilfredsstillende. Der er undertiden fremkommet Referater, som er sat op paa en saadan Maade, at de kun kan virke uheldigt, og der sker ogsaa dette, at Pressen; naar der er en Sag, som vækker nogen Opsigt, giver sig til paa egen Haand at indhente Oplysning i Sagen gennem Interviews af paarørende til den sigtede, af Vidner o. s. v.

Dette er i høj Grad uheldigt fra mange Synspunkter set, ogsaa fra et Retsplejesynspunkt set. Thi et Vidne bliver ikke det samme Vidne, naar det senere møder i Retssalen, efter at det har været interviewet og dets Udtalelser har været gjort til Genstand for en hel Del Presseudtalelser. Dette lærer et ringe Kendskab til Vidnepsykologien os. Pressens Tagen Standpunkt til Sagen, direkte eller indirekte, medens Sagen endnu er paa Undersøgelsens Stade, er ogsaa i høj Grad uheldig.

Jeg har det Indtryk, at der i den senere Tid gøres Bestræbelser fra Pressens Side i Retning af at raade Bod paa disse uheldige Forhold, og dette maa vi naturligvis se paa med den største Glæde og Tilfredshed. Men jeg kunde tænke mig, at man gennem Lovgivningsforanstaltninger kunde hjælpe den gode Del af Pressen til at faa disse Bestræbelser ført til Bunds og faa dem gennemført klarere, end det maaske altid er sket hidtil.

Ogsaa der kan vi lære af England, hvor Offentlighedsprincippet er gammelt, og hvor det har været gennemført til yderste Konsekvens. Englænderne har den Regel, at Pressen maa referere loyalt, hvad der foregaar i offentlige Retsmøder; og det maa de referere, om de vil stenografisk, naturligvis med den Begrænsning, at man ikke under Skin af, at det er et Referat, kan offentliggøre i Pressen noget, som i sig selv